ASSISI-NYT – JULI 2006

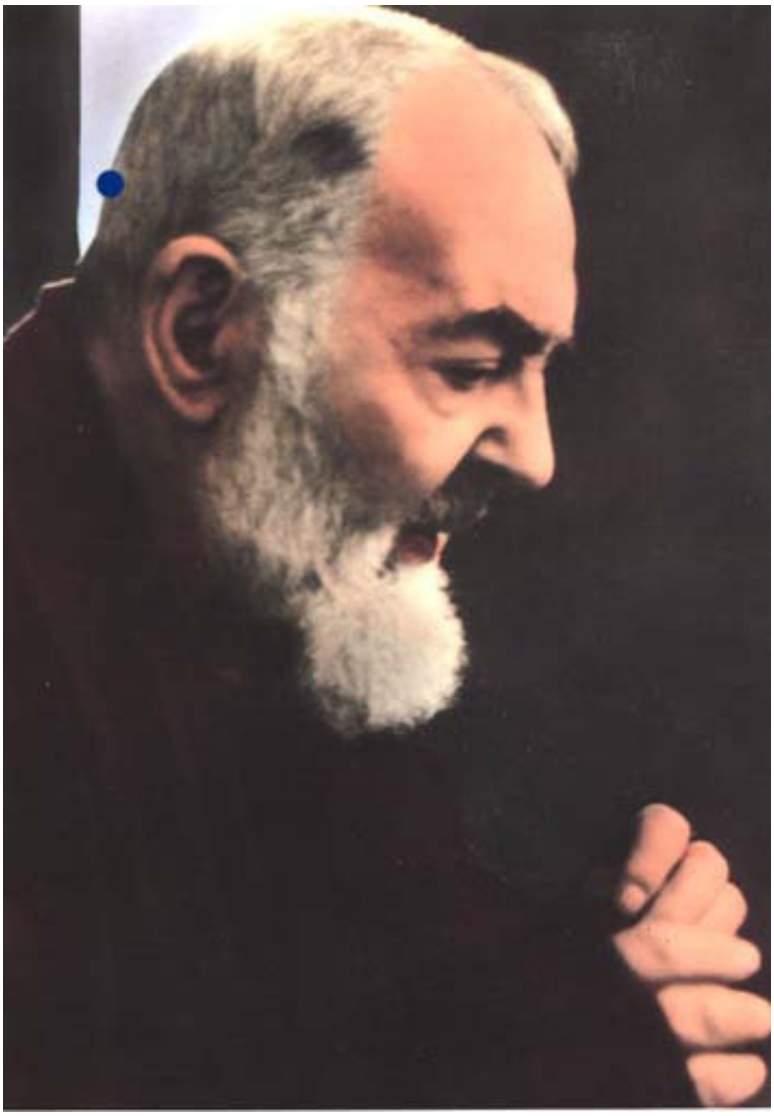

Den store franciskanske mystiker og helgen,
Padre Pio of Pieltrelcina

Kæreste Assisi-venner.

Her i de allersidste dage af juli, hvor hele Europa stønner under den gode sommer, der har tilbudt så megen sol og varme, at det er blevet for hedt for mange, er der også vanskeligheder i Italien. Tørken er nu slået så meget igennem, at det kniber med drikkevandsforsyning, den ellers så vandrige Poflod i Norditalien er 7 m under normal vandstand, og vore brødre og søstre i dyreriget lider og har svært ved at finde drikkevand i naturen. Ved springvandene, der findes overalt i de italienske byer, boltrer fuglene sig dog sammen med alle de mennesker, der søger køling nær vandet. Ferieperioden for italienere sætter nu for alvor ind, og snart vil der være nærmest affolket i de større byer, fordi alle søger mod de lange kyststrækninger, som et sommervarmt, subtropisk land som Italien heldigvis er beriget med.

Selvom Assisi også er varm, er der dog ingen sammenligning med heden i de byer – også de store – der ligger i områder på højde med havet. Når vi som i Assisi ligger på et bjerg, er vi næsten altid velsignet med afkølende nattetemperaturer og med en brise om dagen, der er forfriskende i heden. Toppen af Monte Subasio er tæt på og altid en meget healende og nu behageligt kølende oplevelse. Fra i morgen lover vejrudsigten tordenbyger og regn, så måske vi nu også i Sydeuropa får noget af det tiltrængte vand.

Også i Italien er der naturligvis fokus på den voldsomt optrappede konflikt i Mellemøsten mellem Libanon og Israel, som refereres i alle medierne med nyheder, kommentarer og analyser, ligesom den italienske regering og stat er delagtige i diplomatiske og politiske forsøg på at intervenere som øvrige lande i EU, USA og FN. Må denne konflikt bidrage til at skabe den mæthed af lidelse og det ægte ønske i befolkningerne i Mellemøsten om at al krig må ophøre, som kan bane vejen for mere permanente fredsløsninger med vilje til at ofre kortsigtede snævre nationale interesser i det konfliktfyldte område.

Livet i Assisi i juli

I begyndelsen af juli afholdtes årets første fortsætterkursus i gralsvejen. Takket være den store åndelige bevågenhed blev det et meget dybt og smukt kursus, og altid er også La Verna en meget kraftfuld oplevelse for deltagerne, ligesom de daglige meditationer og tjenester var så brændende, ekspansive og opløftende, at de fornemmedes som en stor hjælp til at intensivere "***the Spirit of Assisi***". Det er altid en stor glæde for os at modtage respons fra deltagerne efter et retræte. Størst var min glæde, da jeg fra nogle af deltagerne læste, at kurset og ***"the Spirit of Assisi"*** havde lært dem på dybere måde at tjene Gud i den indre opgave, som vi havde hovedfokus på.

Blandt flere møder med grupper af pilgrimme i juli var der et væsentligt, hvad angår arbejdet for dialog og enhed mellem de kristne kirker - økumeni. En gruppe på 55 teologistuderende fra Den Ortodokse Kirke i Serbien var på pilgrimstur i det katolske Italien, og foruden Rom, Firenze og La Verna gik turen også til Assisi, hvor Pater Mizzi modtog dem på vegne Assisis biskop, som var på udenlandsrejse. Det blev en smuk og inspirerende tur rundt på Assisis helligsteder, og det er altid meget hjerterørende at opleve bønnerne og meditationerne ved Frans' grav – i dette tilfælde bl.a. med Fadervor sunget på serbisk. Forholdet mellem Den Ortodokse og Den Romersk-Katolske Kirke er fortsat præget af en nogen skepsis og fordomme, også på selve Balkan, og det lå derfor Pater Mizzi meget på sinde at give de kommende præster og teologer et indblik i Franciskansk dialog- og fredsarbejde i ***"the Spirit of Assisi***". Igen oplevede vi, hvordan Frans samler mennesker – i ham kan vi finde de idealer og forståelser, der går på tværs af religiøse, kulturelle og nationale skel, og som vi alle ønsker at fremme. Jeg finder det altid inspirerende at tale med mennesker fra forskellige traditioner, og i dette tilfælde var det meget interessant gennem samtaler med nogle af deltagerne at få et indblik i Serbiens forhold til bl.a. Kosovo, som indeholder så mange af Den Serbisk-Ortodokse Kirkes klostre og helligsteder, og som alle serbere derfor har et forhold til. Der er nok kun få serbere, der helhjertet støtter planerne om et måske kommende selvstændigt Kosovo, og det var tydeligt, at også i Serbien er sårene efter Milosovics krigsførelse endnu ikke lægt. Der forestår stadigvæk et bevidstgørelsesarbejde, som det den tyske nation påtog sig efter afslutningen af 2. verdenskrig. Der synes dog at være en åbenbar glæde over, at Milosovics regime nu endeligt anses for afsluttet, og lettelsen over hans død var tydelig,

også selvom der fortsat er et uafsluttet opgør med andre serbiske krigsforbrydere, inkl. Radovan Karadic.

I midten af juli var der stor glæde i den gren af Franciskanerordenen, som Pater Mizzi tilhører (OFM Conv.). Den tidligere generalminister for ordenen (øverste leder), Fr. Agostino Gardin, blev af Pave Benedikt XVI udnævnt til sekretær for Vatikanets Råd: ”Congregation for Institutes of Consecrated Life and Societies of Apostolic Life” (Rådet for klosterbevægelser og øvrige apostolske foreninger). På samme tidspunkt blev han udnævnt til ærkebiskop. Sandsynligheden er for, at fr. Agostino Gardin senere udnævnes til kardinal, og det skaber naturligvis optimisme og glæde, at der nu er placeret en Franciskaner så højt i det kirkelige hierarki.

Hjemmeside for ***ASSISI MISSION***

Siden sidste nyhedsbrev er der publiceret en ny artikel af Pater Mizzi om forholdet mellem *”Science og Religion”* med mange smukke fotos. Se under ***”Artikler***”.

Beskrivelsen i dette nyhedsbrev af Padre Pios liv og mission m.v. (se nedenfor) vil blive redigeret til en artikel med flere fotos. Artiklen vil blive lagt på hjemmesiden, så hold øje med ***”Artikler”,*** hvis du gerne vil se flere fotos.

Lysrejse til Syditalien

Efter det smukke og dybe kursus i gralsvejen var det tid for feriestemning med fordybelse og indre arbejde også uden for Assisi, bl.a. havde jeg og min søn nogle meget smukke og varme dage i Rom, og vi var også på besøg på flere dejlige steder i Umbrien. Med gode danske venner gik turen også til Syditalien, og første stop var San Giovanni Rotondo, den lille by i Puglien ved Adriaterhavet, hvor Padre Pio virkede i mere end 50 år. Næste stop var Italiens smukkeste kyststrækning, den frodige Amalfikyst ved Middelhavet syd for Napoli. Begge steder har tydeligvis gennem lang tid haft Gudsrigets særlige bevågenhed, og indstrømningen af guddommeligt lys, kærlighed og kraft var en særdeles mærkbar og smuk oplevelse. Ved Amalfikysten var det som en uendelig skare af engle og devaer, der i et guddommeligt samarbejde stedse nedfældede de subtile, livgivende og bløde vibrationer af kærlighed og indre liv, der gjorde naturen utroligt frodig og mangfoldig med nåletræer, løvtræer, citron- og appelsintræer, vinranker og et fantastisk blomsterflor i hvid, rød, pink og blå, der imod alle odds vokser på de klippefyldte bjergskråninger ned mod havet. Kysten er tillige velsignet med mange smukke, små byer med rødder i Antikken, og især Amalfi, Ravello, Maiori, Minori og Positano er så idylliske, at de er perfekte til en healende ferie ved det kølende, livgivende vand i den overdådige, frodige natur. I Amalfi ligger i øvrigt Jesu første discipel, fiskeren og apostlen Andreas, begravet. Ifølge traditionen blev Andreas korsfæstet og begravet i Patras i Grækenland, og senere blev hans legemlige rester overført til Konstantinopel., den nuværende hovedstad Istanbul i Tyrkiet. Under de 4. korstoge blev Andreas i 1208 overført til Amalfi, hvor han nu hviler i domkirken dedikeret til ham. Siden Andreas’ død har der ved hans grav fundet et mirakel sted hvert år på festdagen for hans overgang til de indre planer. Også i Amalfi har dette mirakel fundet sted i omkring 800 år. Det beskrives således: *”En krystalampul er placeret på graven, og på aftenen for helgenens festdag eller ved andre specielle lejligheder samles ”Mannaen”. Det er en tyktflydende væske, som altid er kommet til stede på apostlens grav også i Patras og i Konstantinopel, som et tegn, der altid fremkalder intense spirituelle følelser hos de tilstedeværende”.*

I San Giovanni Rotondo, der ligger som en lysende by i den øde, bjergrige og golde natur i Puglien ved Adriaterhavet, var Guds medfølende, medlidende kærlighed til stede i en dybde, der minder meget om den medfølende hjertekærlighed i ***"The Spirit of Assisi"***.

Både i San Giovanni Rotondo og i Amalfi blev vi "sat på arbejde" med meditativt at forbinde Assisi og de to byer ca. 500 længere sydpå i Italien som en indre, lysende triangel. Efterfølgende vistes det, hvorledes denne lysende triangel, som næres fra Assisi, dækker et område på ca. 500 km sydpå med ca. 350 km mellem de to sydlige fokuspunkter, og fremover vil noget af det indre arbejde fra Assisi også være en hjælp til en yderligere intensivering af denne triangel og til det guddommelige arbejde, som især synes at skulle intensiveres i San Giovanni Rotondo.

Da jeg oplever, at San Giovanni Rotondo er et meget væsentligt hellig- og indstrømningssted, og at Padre Pios liv og eksempel er en kilde til stor inspiration og lære for alle og ikke mindst os, der – måske mere eller mindre bevidst – er koblet ind i et usynligt arbejde som Guds medhjælpere i forbindelse med Kristi Genkomst i hjerterne - er hovedfokus i dette nyhedsbrev den store franciskanske mystiker og helgen **Padre Pio** og den inspiration og hjælp, som vi som lysarbejdere kan hente hos ham.

Padre Pio of Pietrelcina

Padre Pio er kendt af langt de fleste åndeligt søgende mennesker, om de er praktiserende inden for kirken, i de nyere kristne religiøse og spirituelle bevægelser eller inden for andre religioner eller traditioner, og det synes som alle kan hente inspiration og hjælp hos denne store mystiker og tjener af Gud. Der er skrevet utallige bøger om Padre Pio, han har efterladt sig en omfattende korrespondance, og da han levede helt op til medieudbredelsen i vor tid, er han også foreviget i radio- og tv-programmer, ligesom der er lavet dokumentarprogrammer og film om ham.

Da rammerne for dette nyhedsbrev langt ville blive overskredet, hvis jeg skulle videregive en mere detaljeret beskrivelse af hans liv og mission, vil jeg indskrænke den til nogle af de vigtigste elementer og i øvrigt give opmærksomhed til Padre Pios indre opgave, som jeg forstår den.

Padre Pio, eller Francesco Forgione som han blev døbt efter Frans, blev født i 1887 i en lille landsby, Pietrelcina, i Syditalien som søn i en børneflok på 8 i en fattig, hårdtarbejdende landfamilie. Allerede som 5-årig modtager han sin første åndelige erfaring i en kontakt med Gudsriget, og denne følges gennem hele barndommen af så mange ekstaser og åndelige tilsynekomster, at drengen tror, at det er helt normalt og noget, der sker for alle. Resten af livet har Padre Pio dagligt disse åndelige erfaringer, og det er fortsat vanskeligt for ham at tro, at det er noget særligt. En dag kort før sin død spørger han den italienske journalist og forfatter, Renzo Allegri, der siden skrev en af de mange biografier: *"Ser du ikke, at Jomfru Maria er til stede hos os?*" Da Renzo Allegri svarer, at det gør han ikke, siger Padre Pio: *"Det siger du blot, fordi du er ydmyg"*. [1]

Allerede som barn får Padre Pio en oplevelse af, at Frans kalder ham til et liv som en fattig, bedende munk, og som 14-årig indtræder han i Den Franciskanske 1. Orden, Frati Minori Cappuccini, eller Kapucinerne, som de også kaldes på dansk. Det er den gren af

Franciskanerordenen, som traditionelt har holdt sig til den meget radikale og strenge observans. Han får tildelt det religiøse navn Pio og gennemgår den vanskelige træning som novice karakteriseret af ekstrem fattigdom, afkald, bod, lange fasteperioder, tavshed og daglige langvarige meditationer og tidebønner, selv om natten står novicerne op for at bede og meditere i timevis, sommer og vinter i det uopvarmede kloster. Han fortsætter den strenge træning i Kapucinerordenen med præstestudier, og i 1910 bliver han præsteviet. I 1916 indtræder han i det lille franciskanske kommunitet i San Giovanni Rotondo, hvor han virker som præst resten af sit liv kun afbrudt af et par korte, mislykkede militærtjenester under 1. Verdenskrig og en kort rejse til Rom med sin søster, der indtræder i Brigitta-Ordenen. Padre Pio dør i 1968 som 81-årig, og hans fysiske tilstedeværelse i San Giovanni Rotondo bliver således på 52 år.

Pave Johannes Paul II, der i 1947 som den unge, endnu ukendte katolske præst Karol Wojtola aflægger besøg hos Padre Pio i San Giovanni Rotondo, hvor denne efter sigende forudsiger, at Wojtola vil blive pave og komme ud for et attentat, indleder i 1990 saligkåringsprocessen, og i 1999 bliver Padre Pio saligkåret og i 2002 helgenkåret i en af de største ceremonier nogensinde med over 300.000 deltagere på Peterspladsen i Rom. Efter helgenkåringen i 2002 føres et relikvie fra Padre Pio rundt i Italien, hvor der i de stopfyldte Franciskanske kirker afholdes særlige taksigelsesmesser for hans liv som en stor mystiker og trofast tjener af Gud. Hans relikvie kom også til Assisi, hvor jeg deltog i den meget bevægende og kraftfulde messe for ham i Frans' gravkirke, og i dag har vi i dalen bag Sacro Convento en lille mindelund med en statue af Padre Pio. Mindelunden er meget velbesøgt, og altid ligger der et hav af lys, blomster og breve med bønner og anmodning om Padre Pios hjælp og intervention.

Padre Pio ligger nu begravet i krypten på den kirke i San Giovanni Rotondo, som blev indviet i 1959 efter at den meget smukke gamle kirke, som blev indviet i 1676 til *"Our Lady of Grace"* var blevet alt for lille til at rumme de mange pilgrimme, der strømmede til Padre Pio. I dag er der tillige rejst en endnu større, storslået og moderne kirke *"The Church of Saint Pio"*, som kan rumme mere end 7.000 mennesker, og på den smukke plads foran kirken med fontæne og oliventræer omkranset af ege- og fyrretræer samt bede med duftende lavendel kan der være mere end 30.000 mennesker.

Pilgrimme strømmer fortsat til San Giovanni Rotondo i et tal, der i dag overstiger 7 millioner om året. Dermed er San Giovanni Rotondo et af de mest velbesøgte pilgrimssteder i Europa og overgår endog Lourdes og Assisi. Men til San Giovanni Rotondo er det fortsat besøg af primært italienske katolikker, hvorimod Assisi er det sted, hvortil pilgrimme fra alle verdenshjørner og fra alle religioner og traditioner strømmer.

Padre Pios dybe indkobling i Kristi lidelser

Når man fordyber sig i Padre Pios liv, får man et indtryk af ufattelige og ubærlige legemlige, følelsesmæssige og mentale lidelser og spirituelle prøvelser. Som ganske ung startede de mange uforklarlige og smertefulde sygdomme, som fulgte Padre Pio i hele hans liv, og som lægerne ingen forklaring kunne give på. Han fik ofte så høj feber, at datidens termometre sprængtes, og kun ved hjælp af badetermometre kunne man ifølge lægejournalerne registrere temperaturer på op til 48 grader. Han havde feberrystelser, kastede konstant op, havde smerter overalt i kroppen inkl. voldsomme anfald af

hovedpine. Ofte vurderede lægerne, at hans helbred var så skrøbeligt, at han snart ville dø, men hver gang kom Padre Pio sig mirakuløst, og han blev 81 år!

Allerede i 1910, som kun 23-årig nyligt ordineret præst, begyndte smerterne ved den stigmatisering, som brød helt igennem i 1918. Efter messen d. 20. september 1918 i den smukke gamle kirke i San Giovanni Rotondo satte Padre Pio sig som sædvanligt i munkenes kor for at meditere og bede foran et meget livagtigt krucifiks af den korsfæstede Jesus. Han oplevede, hvordan en fred hinsides ord fyldte ham, et lys udgik fra krucifikset, og en person med blødende fødder og hænder viste sig for ham. Padre Pio mistede bevidstheden. Da han kom til sig selv, blødte han fra sår på hænder, fødder og i siden – han havde nu også på synlig vis modtaget Kristi sårmærker, som han skulle bære helt til sin død 50 år senere som den første præst i historien. Han vidste hele livet, at han skulle bære disse tegn på sin vej i dyb efterfølgelse af Kristus i nøjagtigt 50 år, og d. 23. september 1968 – 50 år og 2 dage efter stigmatiseringen - døde Padre Pio. Lige så uventet og uforklarligt som stigmaterne opstod, lige så uforklarligt forsvandt de fra legemet, da Padre Pio døde. Dagen inden hans død blødte det som sædvanligt fra stigmaterne, næste morgen var sårene forsvundet fra den døde krop, og huden bar end ikke spor af ar.

De højtestimerede læger, der undersøgte Padre Pio efter stigmatiseringen, beskrev sårene som et hul med en diameter på 1,5-2 cm som gennemborede fod og håndfladerne, så lyset kunne skinne igennem dem, og stigmatiseringen i siden som 7 cm lang uden tegn på knogleskader eller betændelsestilstande i de konstant blødende sår. Hver dag resten af livet mistede Padre Pio en kop blod, og især fra torsdag eftermiddag til lørdag blødte stigmaterne ekstra meget. Blodet fra stigmaterne var vellugtende og blev af mange beskrevet som en uendeligt smuk duft af blomster eller parfume, der blev kendetegnende for Padre Pio, og som han ”sendte” overalt, hvor der var behov for det, og efterlod alle steder, hvor han opholdt sig – også i forbindelse med sine bilokationer.

Foruden sine øvrige fysiske lidelser og de meget smertefulde stigmater, som Padre Pio søgte at skjule bag de brune halvhandsker, som han næsten altid bar, og som gjorde, at han indimellem ikke kunne gå men måtte køres i rullestol, havde han smerter og indimellem tegn som efter tornekroningen og piskningen af Jesus.

Det skabte naturligvis stort røre, håb, tro og glæde i de tusinder af mennesker, der nu fra 1919 begyndte at strømme til den ydmyge, bedende, stigmatiserede præst i Syditalien, der endog udvirkede mirakler. Kapucinerordenen samt Den Katolske Kirke med Vatikanets Troslærekongregation i spidsen indledte talrige undersøgelser, der for de flestes vedkommende stadfæstede, at stigmaterne ikke kunne forklares ud fra et naturvidenskabeligt grundlag og heller ikke kunne tilskrives autosuggestion eller hysteri, og derfor havde andre årsager, som lægevidenskaben ikke kunne forklare, og som således måtte være af overnaturlig karakter. Nogle enkelte gejstlige overhoveder var dog skeptiske og kritiske og anført af den daværende lokale biskop samt en i tiden meget feteret Franciskanerpræst og læge startede en 11-årig meget vanskelig periode med kritik, bagvaskelse, ydmygelser og beskyldninger af Padre Pio, der gjorde at Troslærekongregationen udstedte flere formaninger til de troende, og i 1931 kom det totale forbud. Padre Pio fik forbud mod at udøve enhver form for præstegerning. I mere end syv år blev Padre Pio holdt i isolation og helt frataget retten til at virke som præst bortset fra at fejre messer helt alene i et afsidesliggende kapel i klosteret. Det blev ham

endvidere forbudt at føre korrespondance med nogen som helst, selv ikke med sin familie og egen åndelige vejleder og skriftefar. Han var totalt isoleret i sin celle på klosteret. Padre Pio, som elskede mennesker, fortalte senere en nær ven, hvor vanskelig og sorgfuld en periode det havde været for ham, men han sagde også, at Jesus altid sørgede for, at han var travlt beskæftiget. Før isolationen var han travlt beskæftiget med at møde de mange mennesker og høre deres skriftemål, i isolationsperioden var det med at bede uophørligt.

Vatikanets hårde restriktioner ophørte i 1938 - nok mest på grund af enorm folkelig modstand mod dem og opbakning af Padre Pio - og han fik igen lov til at påtage sig sin præstegerning, men det betød ikke, at prøvelsernes tid i forhold til kirkelige autoriteter var overstået. Det, som af nogle betegnes som den 2. forfølgelse, startede i 1960 som en meget ”speget” affære, der også omfattede hemmelige aflytninger gennem 4 måneder i Padre Pios skriftestol, en handling der normalt fører til ekskommunikation for de udførende. Samtidigt førte en efter sigende meget kritisk rapport, som blev udfærdiget af en officiel udsending fra Troslærekongregationen, men som aldrig er blevet offentliggjort i sin helhed, til, at Troslærekongregationen sendte et brev om ”hyppige overtrædelser af de religiøse love”, og nye restriktioner af Padre Pios præstevirke blev indført. Restriktionerne varede indtil 1964, hvor de efter meget kritisk presseomtale over for kirke- og ordensledelsen, blev ophævet. Padre Pio fik dog ikke i sin livstid fuld oprejsning for de forfølgelser og beskyldninger, han blev udsat for. Først efter 1978 igangsatte den nyvalgte Pave Johannes Paul II en granskning af alle de alvorlige anklager om bl.a. svindel omkring stigmaterne etc., upassende forhold til kvinder og økonomiske uregelmæssigheder, som var blevet rettet mod Padre Pio, og endelig i 1997 - 29 år efter sin død – blev han officielt renset i og med, at Pave Johannes Paul II underskrev et dekret om, at Padre Pio havde levet et liv præget af ”heroiske dyder”, dvs. at Kirken officielt konstaterede, at al tilgængelig dokumentation viser, den pågældende person har levet som en helgen.

Padre Pio tog aldrig offentligt og officielt til genmæle over for de uhyrlige beskyldninger, store ydmygelser og de forfølgelser, han måtte lide under. En af medbrødrene fortæller, at hvis han eller de andre brødre over for Padre Pio begyndte at kritisere, hvordan Troslærekongregationen behandlede ham, afbrød han straks samtalen, rejste sig og gik til sin celle. Som Jesus fra tilfangetagelsen i Gethsemane Have til korsfæstelsen holdt han sig ydmygt i baggrunden som i en stiltiende accept af alle de restriktioner, han fik pålagt, nok også fordi han var bevidst om det højere formål med dem. Aldrig kom der udtryk af bitterhed eller vrede fra ham mod hans forfølgere – det var som om, at Jesu ord på korset ifølge Lukas: ***”Fader tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør”*** (Luk. 23, 34) var den visdom og dybe medfølende kærlighed, som Padre Pio var i dyb samklang med. Den eneste kommentar til sin stigmatisering, vi ved, at han gav, var den, at ”*det er mysterium for mig selv, men mine gaver skal bruges til en hjælp for andre”*. Ofte sagde han også, at ”*det eneste ønske, jeg har, er at leve som en fattig munk, der beder”*. Padre Pio bad altid, hvor end han var og hvad han end beskæftigede sig med. Også om natten, hvor han efter få timers søvn igen var at finde i sin stol i cellen – bedende og mediterende.

Som andre store mystikere var Padre Pio – på trods af alle lidelserne – ofte glad, smilende og havde udpræget humoristisk sans, fortælles det. Han beskrives som en blød mand med umådelig udstråling og evne for kærlighed, medfølelse og hengivenhed, men han kunne også være brysk og affejende over for mennesker, der søgte ham, især når det

drejede sig om stolthed, hårdhed, hykleri og uærlighed. Mange oplevede, at denne bryske fremgangsmåde – også i skiftestolen - netop var den, der formåede at opbløde den enkeltes forsvar, så en dybere healing og forvandling kunne begynde. Han viste dermed, hvordan han kendte psykologien og mentaliteten i enhver person, som kom til ham, og derfor vidste han intuitivt, hvordan han skulle forholde sig til alle for deres eget bedste. Engang beklagede en af hans medbrødre sig over dette, og Padre Pio svarede: *"At se mennesker lide får mig til at græde, og jeg ville ikke kunne fortsætte min mission, hvis jeg lader mig helt overvælde af sorg."* Padre Pio græd ofte i fuld offentlighed, i sin skiftestol i dyb bevægelse over lidelsen, og når han celebrerede messer, og også hans tårer blev anset for at være medvirkende til de mirakuløse helbredelser og forløsninger, der skete omkring ham. Også når en kær ven, en trofast støtte eller et familiemedlem døde, brød Padre Pio ud i dyb sorg. Da Renzo Allegri mødte ham i slutningen af hans liv, beskriver han sine indtryk således*: "Det var svært for mig at kigge på ham når han gik, foroverbøjet, trækkende sine opsvulmede fødder efter sig, mens han støttede sig til væggene for ikke at falde. Padre Pios lidelser var enorme, men han bar dem uden at beklage sig, og fortsatte blot med at give sig selv til dem, der havde brug for ham. Når han løftede hovedet for at kigge op og se sig omkring, så det ud som om, at han store øjne brændte, ikke af smerte men af en godhed, som han ikke kunne rumme".* [2]

Padre Pios mission og åndelige gaver til Menneskeheden

De åndelige gaver brugte Padre Pio i hele sin inkarnation. Foruden ***stigmaterne*** blev Padre Pio kendt for sine ***bilokeringer*** (evnen til at være til stede flere steder på én gang), for ***leviteringer,*** for sin evne til ***clairvoyant at varsle om fremtiden og til se og læse de søgendes sjælsvej og de problematikker i personligheden,*** der afholdt den enkelte fra en dybere overgivelse samt for utallige ***mirakuløse helbredelser*** af mennesker på både sjæl og legeme. Mere end 1.000 mirakuløse helbredelser blev registreret af medbrødrene i San Giovanni Rotondo.

Gaverne eller de dybe indsigter i den åndelige verden bag tid og rum brugte Padre Pio primært i sin rolle som **skriftefar og åndelig vejleder.** Mennesker strømmede til den stigmatiserede, karismatiske præst, og de stod indimellem i kø i ugevis for at komme til at skrifte for ham. Det anslås, at over 600.000 mennesker nåede at komme i skrifte hos Padre Pio i hans 52-årige virke i San Giovanni Rotondo, og hertil skal lægges en omfattende brevveksling med tusinder af mennesker fra hele jorden, som han hjalp. Han sad i timevis i sin skriftestol og modtog den ene efter den anden. Ofte startede han selv skriftemålet med at fortælle den skriftende om hans/hendes problematikker og synder, og når det enkelte menneske grædende modtog absolutionen (syndsforladelsen) gik det ofte forløst, forvandlet og helbredt fra ham.. Han gav selv udtryk for, *at hans mission var at føre mennesker til Kristus gennem Sakramenterne,* og det skete også under de messer, som han dagligt – bortset fra isolationsperioden – celebrerede for alle de mennesker, der strømmede til. Normalt varer en katolsk messe fra ½-1 time, men når Padre Pio var hovedcelebrant varede messerne oftest meget længere, fordi han gik ind i så dybt et indre arbejde – især under Eukaristien, forvandlingen af brødet og vinen til Kristi Legeme og Blod, og under forbønnerne – at alle tilstedeværende glemte tid og sted, men blot lod sig absorbere ind i en overgivelse til det under, der skete under messen.

Bilokeringer
Når Padre Pio virkede i sine opgaver i San Giovanni Rotondo fortælles det, at han nogle gange blev ligesom lidt fraværende. Så var han på en af sine mange ”ture” ud i verden – eller bilokerede, var til stede to steder på samme tid - i en hjælp for mennesker, der var i akut nød. Der er mange vidnesbyrd om, at Padre Pio - mens han opholdt sig i San Giovanni Rotondo - samtidigt viste sig for et menneske et helt andet sted på jorden. Altid var der den smukke vellugt omkring ham. Oftest kendte det pågældende menneske ikke den munk, der viste sig for dem, men når de efterfølgende blev gjort opmærksom på San Giovanni Rotondo og besøgte Padre Pio, genkendte de ham som den munk, der havde hjulpet dem på det kritiske og afgørende tidspunkt af deres liv. Padre Pio indledte ofte samtalen med det pågældende menneske med en bemærkning, som viste, at han var klar over deres tidligere møde. Om sin evne til bilokering sagde Padre Pio i et brev til sin skriftefar følgende: *”Jeg ved ikke, om det er legemet, der bærer sjælen, eller sjælen, der bærer legemet, men jeg er mig bevidst at bevæge mig til et andet sted og at befinde mig og være to steder samtidigt”*. [3]

Hans evne til bilokering brugte han også på et mere kollektivt plan. Under 2. verdenskrig havde de tyske tropper installationer nær San Giovanni Rotondo, men når de allierede piloter – og det gjaldt englændere, amerikanere, polakker, palæstinensere og italienere og dermed både katolikker, ortodokse, protestanter, jøder og muslimer – fløj ind over San Giovanni Rotondo for at bombe de tyske stillinger og våbenlagre, så kom en munk til syne i skyerne. Piloterne fløj forskrækkede tilbage, fordi de simpelthen ikke kunne manøvrere flyene ind over byen på grund af denne mystiske munk i skyerne. Alle spurgte hvem denne munk kunne være, og først efter krigen afslutning blev det afsløret. Den italienske flydivisions leder, General Bernardo Rosini, som selv havde været i spidsen for et af de forgæves bombetogt, besøgte klosteret, og generalen genkendte straks den mystiske munk i Padre Pio. Inden han kunne nå at sige noget, lagde Padre Pio hånden på hans skulder og sagde smilende: *”Nå, så det var altså dig, som ville bombe os alle”*. Generalen faldt på knæ og blev en af Padre Pios største støtter.

Kampen mod mørkets kræfter
Foruden alle de fysiske og mentale lidelser hos Padre Pio, som er beskrevet ovenfor, var han lige fra sin ungdom og i hele livet i en daglig indre kamp med det onde eller mørkets kræfter. Der fortælles om de især natlige angreb af negative kræfter, at de kunne give et så fysisk udtryk, at familie og senere medbrødrene hørte høje lyde som fra slåskampe strømme ud fra Padre Pios værelse, og om morgenen havde han ofte fysiske tegn på kroppen efter en sådan nats kampe uden søvn. Denne efter mine forståelser meget væsentlige del af Padre Pios mission fik han allerede præsenteret i en åndelig erfaring som ganske ung. Han beskriver det selv således:

Padre Pio (eller Francesco som han stadigvæk hed på dette tidspunkt) ser en mand af majestætisk skønhed, som tager ham ved hånden, idet han siger: *”Kom med mig, for du skal kæmpe som en tapper kriger”*. På en stor mark ser han en stor mængde mænd opdelt i to grupper. Den ene gruppe består af meget smukke mænd – alle er klædt i snehvide klæder. Den anden gruppe ser rædselsfulde ud – alle er klædt i sorte klæder og ligner sorte skygger. Francesco søger at undgå denne kamp mod mørket, men tilskyndes af den majestætiske leder, der siger: *”Enhver modstand vil være forgæves. Du må kæmpe mod de mørke uhyrer. Fat mod og gå tillidsfuldt ind i kampen. Jeg vil være ved din side, og*

jeg vil hjælpe dig". Francesco bliver vist, hvor aggressiv kampen bliver. Han bliver vist, at hans modstand mod den bliver overvundet, og at den majestætiske, lysende mand er ved hans side i alle de hårde kampe. Denne mand, som Francesco beskriver som lysere og mere skinnende end solen, putter en krone af den mest sjældne og ubeskrivelige skønhed på Francescos hoved. Men den lysende mand tager den igen fra ham, idet han forklarer: *"Jeg har en endog endnu smukkere krone, der er reserveret til dig. Du skal vide, at du er i stand til at bekæmpe mørket med det gode. Mørket vil komme tilbage og angribe dig. Kæmp tappert og tvivl ikke på min hjælp. Vær ikke bange for mørkets formidable magt, for jeg vil være med dig. Jeg vil altid hjælpe dig, og du vil altid kunne klare disse kampe"*. Ganske kort tid derefter får Francesco på ny en vision, hvor han ser Kristus og Maria, som sætter mod i ham ved altid at forsikre ham om deres beskyttelse.[4]

Vi kan læse om Padre Pios kampe med modkræfterne, der varede hele livet, i hans mange breve, især til hans åndelige vejleder Padre Agostino, som skrev en dagbog over brevvekslingen med Padre Pio. Padre Pio var overbevist om, at alle hans lidelser og kampe var en hjælp for mennesker, der havde behov for troens gave og dyb åndelig forvandling. Han led ikke for lidelsens egen skyld, men var overbevist om, at deltagelsen i Kristi lidelse kom andre inkarnerede mennesker og sjæle, der havde behov for hjælp og forbøn, til gode. Hver eneste menneskesjæl kostede ham dyrt, og glippede det, vidste han, at det var fordi, der ikke var ofret nok. Lige så overbevist var han om, at det var gennem korset, at han blev så forenet med Kristus, at han kunne udføre alle de mirakler, som han blev så kendt for, og som stadigvæk finder sted efter hans død, for som han sagde til mange af sine spirituelle børn, mens han levede: *"Jeg vil kunne gøre mere for jer, når jeg er i Himlen end nu"*. I tiden efter hans død er der fortsat mange personer, der fortæller, at de uventet er blevet raske og healede efter at have set Padre Pio i en vision eller drøm. Mange af disse vidnesbyrd er veldokumenterede, og 2 af dem har dannet dokumentationsmaterialet for de 2 mirakuløse helbredelser, der blandt mange andre er sket efter Padre Pios død, og som er blandt kriterierne for en helgenkåring i Den Katolske Kirke.

Sygehuset - Padre Pios "øjesten"

Med sin indsigt i de åndelige verdener bag tid og rum var Padre Pio helt klar over, at han ikke kunne helbrede alle, der søgte ham. Allerede som ung havde han et ønske om at åbne et hospital for at lindre især de fattiges lidelser, og det siges, at det var Jesus selv der gav ham denne opgave under en vision. På Padre Pios tid var Puglien og San Giovanni Rotondo et endog meget tilbagestående og fattigt område i Syditalien, men det lykkedes ham allerede i 1920 at åbne et lille sygehus, der blev drevet på frivillig basis. Med pilgrimsstrømmen begyndte donationer at flyde til Padre Pio, og Padre Pio påbegyndte et langvarigt og vanskeligt arbejde for at virkeliggøre planerne om et større sygehus i denne øde landsby uden vand og elektricitet og uden jernbaneforbindelse. Alt skulle føres dertil ad veje, der første måtte anlægges: Elektricitet, vand, kloak, alle materialer, træer, blomster, etc. Det viste sig da, at den bedende munk også havde administrative evner, praktisk sans, evner for at kunne vælge de rigtige støtter til arbejdet og rejse de nødvendige midler lidt efter lidt. I 1940 blev en fond oprettet med ham som stifter, og han gav det kommende hospital navnet **"Casa Sollievo della Sofferenza"** (huset for lindring af lidelse). Under 2. verdenskrig måtte planerne med sygehuset ligge stille, men det gik i gang igen efter krigens afslutning. Byggeperioden kom til at være 10 år, fordi den blev midlertidigt stoppet, hver gang der ikke var penge nok. Alt blev manifesteret via

frivillige donationer. Padre Pio afslog ethvert tilbud om lån fra banker, idet han altid sagde: *"Dette er Guds projekt. Når Gud ikke har penge til rådighed, så må arbejdet stoppes*". Problemet med som munk at leve under et fattigdomsløfte blev løst på den måde, at Vatikanet gav Padre Pio dispensation fra dette løfte, når det gjaldt hans engagement i hospitalet. I 1956 kunne så Italiens og Europas smukkeste, mest moderne og avancerede hospital åbnes i en ceremoni forestået af Padre Pio selv med 15.000 deltagere, heriblandt højtstående repræsentanter for kirke og stat. Meget få mennesker troede på, at hospitalet ville have en fremtid på det øde, fattige og affolkede sted, men Padre Pio sagde i åbningstalen: *"I dag er "Huset for Lindring af Lidelse" et lille frø, men det vil vokse til en stor eg som et hospital, der er som en lille by og et center for videnskabelige studier af international betydning"*. Det er siden 1956 blevet udvidet adskillige gange, det har i dag over 1.200 sengepladser og med sine 2.500 ansatte er det enestående af sin slags i hele Italien. Selvom det ligger bortgemt i en lille provinsby på et øde bjerg, er det så smukt, velrenommeret, berømt og avanceret, at det tiltrækker de mest velestimerede læger og forskere, og efter sigende udstråler alle ansatte fra øverst til nederst den kærlighed, som Padre Pio ønskede skulle præget stedet. Han anså selv sit engagement i sygehuset som en af hans væsentligste missioner. Han kaldte det *"min øjesten"*, og det må siges, at hans visioner var meget ambitiøse og originale i tiden for dets åbning. Han ønskede, at sygehuset skulle være forrest inden for al ny teknolog og viden, indeholde et internationalt studiecenter, et hospice for gamle mennesker samt et center for åndelige øvelser, idet dagen skulle deles op i tider for bøn og tider for videnskab. Der er naturligvis også smukke kirkerum på hospitalet. Når jeg læser **Casa Sollievo della Sofferenza's** hjemmeside, er arven efter Padre Pio også i dag helt tydelig. Forståelser om Padre Pios fortsatte kærlighed og bønner for sit hjertebarn går igen og igen, og det synes, som der foregår et pionerarbejde og smuk brobygning mellem åndelige og videnskabelige forståelser og plejetilbud.

Padre Pio, som juridisk set via donationerne, der tilfaldt ham som stifter af fonden, var ejer af hospitalet, testamenterede i 1964 alt, hvad han ejede, til Den Hellige Stol. I dag er det fortsat Den Katolske Kirke, der er den juridiske ejer af Huset for lindring af lidelse.

I 1947 tog Padre Pio initiativet til dannelsen af bønsgrupper i Italien og i udlandet, bl.a. for at støtte hospitalets arbejde. I dag menes der at deltage hundredetusinder i disse bønsgrupper, som er inspireret af hans lære og eksempel.

Padre Pio som inspirator for lysarbejderes indre arbejde

Jeg har enkelte gange fået stillet spørgsmålet: *"Hvorfor healede Padre Pio ikke sig selv, når han kunne udføre alle de mirakler, som han gjorde det?"* Jeg påstår ikke, at mit svar er fyldestgørende, men det er min hovedforståelse omkring dette, at det ville have været helt ude af samklang med den opgave, som Padre Pio havde/har påtaget sig, og dermed helt uinteressant for ham og for Kristus som hans store inspirator og hjælper på de indre planer. Som Padre Pio selv beskrev det, vidste han, at hans lidelser og kampe med mørket var en dyb hjælp for mennesker og sjæle, der havde og har behov for forvandling og forløsning, og hans deltagelse i Kristi lidelser var den dybeste hjælp til en mere kollektiv forvandling, som han kunne give. Som jeg forstår det, var han som en åben dør mellem Himlen og Jorden, og gennem hans store offer, hans fysiske krop og store personlige lidelse var han koblet så dybt ind i den kollektive lidelse, de kollektive forvrængninger og det kollektive mørke, at der gennem hans hjerte og legemer, som var stillet helt

gennemsigtigt til Kristi disposition, kunne strømme den dybt forløsende Kristuskærlighed. Som Jesus på korset kunne der gennem Padre Pio (og Frans) strømme så dyb en frekvens af den medlidende Kristuskærlighed, at det i bogstaveligste forstand var den, der også blødte ind i jordens kollektive lag gennem Padre Pios stigmater (og Frans'). Denne dybe, medlidende kærlighedsstrøm opbløder det stivnede, det forvrængede, mørket, og åbner de tunge lag for de mere brændende, ekstatiske og ekspansive opstandelsesvibrationer, som endeligt forvandler og løfter det tungere vibrerende stof.

Da jeg for ca. 2 uger siden sad ved Padre Pios skriftestol i den gamle, smukke kirke i San Giovanni Rotondo oplevede jeg et guddommeligt nærvær med en meget smuk duft, som jeg oplevede som Padre Pios opmærksomhed fra de indre planer, og som jeg kunne gå i dialog med. Endvidere oplevede jeg, hvordan det er som om, at noget af Padre Pios opmærksomhed og aura fortsat omslutter hele San Giovanni Rotondo og et område omkring byen, og at den medfølende Kristuskærlighed var til stede som en stor kalk eller gral, hvorigennem disse smukke kærlighedsvibrationer bliver ved at flyde ud til de mennesker, der opholder sig på helligstedet med oplevelser af fred, stilhed og opfyldelsen af hjertets længsler. Det var som Padre Pio ved sit nærvær, eksempel og sin lære sagde: ”*Giv over til Gud, giv over til din opgave. Jeg søgte at vise vejen, som også du er kaldet til at gå. Udhold din egen personlige smerte og vid, at den er en del af Kristi lidelser, der vil forløse og forvandle menneskeheden, og føre alle til Paradiset*”.

Senere fik jeg i en indre erfaring vist, at noget af den smerte, som vi lysarbejdere oplever i vore hjertecentre, er de rester af den kollektive smerte, der ikke har kunnet forvandles helt via den guddommelige bevågenhed, der er på et dybt helligsted som f.eks. Assisi. Det blev vist, som var det små kulstykker, der blev suget ind i hjertet for at blive endeligt forvandlet. Derfor har vi som indre hjælpere altid ondt i hjertecentret, og derfor har vi måske oplevelsen af, at det konstant brænder i hjertet og måske også i kroppen. Det er på denne måde, at nogle af os kan gøre den største forskel som et af Kristi usynlige instrumenter. Det blev endvidere vist, at det var det, der skete gennem Padre Pio. Han var uomtvisteligt en stor medhjælper for Kristus i Hans verdensforløseropgave netop gennem al den smerte, han følte – også fysisk af sygdomme og overalt i sin krop efter stigmatiseringen og de mange natlige kampe med mørket. Gennem de sidste år har jeg fordybet mig i flere af de største Franciskanske mystikere, ikke mindst naturligvis Frans og Klara, men også flere af dem, der levede sammen med Frans og senere. For alles vedkommende har jeg stiftet bekendtskab med meget vanskelige og lidelsesfyldte inkarnationer, og alle led de af smertefulde, fysiske sygdomme, hvilket blot synes at bekræfte teorien om muligheden og opgaven for nogle med at være store healere og forløsere af større områder gennem en dyb indkobling i den kollektive lidelse via egen personlige lidelse. Padre Pio er ydermere vor tids største kristne mystiker. Hans liv og mission foldede sig ud i det sidste århundrede, og han kan derfor om nogen siges af være en af de meget store kristne mystikere, der taler gennem og til vor tid om offervilje, kærlighed, personlig ydmyghed og gennemsigtighed, vedholdenhed, udholdenhed, mod og styrke.

Når vi på vor vej mod stadigt dybere overgivelse til vor tjenesteopgave for Gud oplever, at de personlige fysiske, følelsesmæssige eller mentale smerter er for store og uudholdelige, kan vi vende os mod Padre Pio for at søge hjælp. Dels kan vi fordybe os i

hans livshistorie og mission som en kilde til dybere forståelse af vejen i Kristi efterfølgelse – også i vor tid - dels kan vi bede til ham om hans støtte til vor mission som ”mini-Padre Pio’er”, en opmærksomhed og støtte, jeg føler mig helt overbevist om, at vi modtager. Selvfølgelig kan vi også bede om Padre Pios hjælp til healing og forvandling af alt det individuelle tunge og mørke, som er tilladt og klar til at blive forvandlet. Altså på de områder, hvor der er sket den nødvendige bevidstgørelse, men også på de områder, hvor et egentligt mirakel kan formidles som et udtryk for Guds nåde. Også denne hjælp gives, føler jeg mig overbevist om, også selvom de guddommelige lovmæssigheder generelt muliggør endnu større eller dybere hjælp, jo mere uselvisk vort motiv er.

San Giovanni Rotondo

Mange i San Giovanni Rotondo betragter nok Padre Pios største mirakel som den forvandling, der er foregået med den lille, meget fattige landsby med kun 2.000 indbyggere, da Padre ankom i 1916. Den ligger i det udtørrede, nøgne landskab på et bjerg i Puglien, og de fattige indbyggere levede dengang næsten udelukkende af olivendyrkning, som sammen med kaktuser synes at være de eneste planter, der kan trives i den udtørrede, golde jord. I dag er det uden tvivl den mest lysende by i Puglien, og den er vokset til 26.000 indbyggere, der ernærer sig ved et blomstrende næringsliv, ikke mindst tilstrømningen af pilgrimme giver indtjening med talrige hoteller, restauranter og souvenirbutikker kronet af det uendeligt smukke hospital, kloster og store kirkekompleks, der ligger som en lysende diamant over byen. Ved siden af hospitalet og over det store kirkekompleks er der op ad bjerget anlagt en monumental korsvej med en statue af Padre Pio forneden og marmortrin op til en statue af Maria med Jesusbarnet og videre op til symboler på Golgathavejens forskellige trin. Lidelsesvejen ender på toppen af bjerget med en kraftfuld statue af den opstandne Kristus. Padre Pio, som inderligt ønskede dette monument, lagde selv grundstenen, og efterfølgende sagde han: *”Så er mit værk til ende. Nu kan jeg gå”*. Han døde stille dagen efter med ordene *”Jesus, Maria”* på sine læber, som han gentog igen og igen.

Det var glædeligt at se, hvordan det æstetiske udtryk og skønhed var afgørende for alt byggeri – også det nye byggeri med mange nye, meget smukke beboelsesejendomme, der lå og stadigvæk skyder op på bjerget, og der er plantet træer, buske og blomster, der giver liv til det ellers så golde bjerglandskab.

Som nævnt strømmer der ca. 7,5 millioner pilgrimme til San Giovanni Rotondo om året, og også derfor er et fortsat og intensiveret guddommeligt samarbejde væsentligt for at hjælpe alle de besøgende pilgrimme med hjerteåbninger og overgivelser, healinger og forløsninger. At ”***the Spirit of San Giovanni Rotondo og Padre Pio”*** efter Guds plan nu synes at skulle brede sig yderligere og med hjælp fra ***”the Spirit of Assisi”*** heale og løfte et stadigt større område af det mere tilbagestående Syditalien og senere et endnu større område er naturligvis yderligere en grund til, at Gud prioriterer ressourcer til en styrkelse af de smukke, kraftfulde og dybe Gudsstrømme og -vibrationer, som Padre Pio var så dybt et instrument for i sin inkarnation, og som han så at sige også blødte ind i det tunge stof.

Har du lyst til at fordybe dig yderligere i Padre Pio, er der mange bøger, film, videoer, DVD’er og hjemmesider at hente inspiration fra. Jeg nævner her den litteratur og de kilder, der især ligger til grund for mine forståelser og for den ovennævnte beskrivelse:

Litteratur:

Inge Stoltenberg: *Pater Pio – en af vor tids største mystikere*. Sankt Ansgars Forlag. 1997.
Niels Christian Hvidt: *Mirakler – Møder mellem Himmel og Jord*. Gyldendal. 2002.
Padre Pio of Pieltrelcina, Italy. Taken from his writings and Lectures. Counsels Exhortations (Kan ikke købes).
Renzo Allegri: *Padre Pio – A Man of Hope*. Servant Books, USA. 2000.
Padre Pio Guide Book. Our Lady of Grace Capchin Friary. 2005.
The Holy Rosary according to the Spirituality of St. Pio of Pieltrelcina. The Capuchin Friar Minor Sancturay of Our Lady of Grace. 2003.

Hjemmesider:

www.padrepio.it – Capuchin Priets Official Portal in the Religious Province of ”Sant’ Angelo e Padre Pio”.
www.conventopadrepio.com – The Official Site of Saint Pio of Pietrelcina.
www.vocedipadrepio.com – Official Site of the Periodical Review of the Minor Capuchin Friars of San Giovanni Rotondo.
www.operapadrepio.it/it/ - Sygehuset Casa Solllievo della Sofferenza, m.v.

DVD:

Padre Pio Sanctus. Voce di Padre Pio. Dokumentarprogram om Padre Pio med interview med nogle af dem, der kendte ham, og med optagelser fra hans sidste år

Video:

Padre Pio – Man of God. Capuchin Friars of Foggia. NOVA-T.

Med tak til Padre Pio og med ønsket om en fortsat god sommer for jer alle i Skandinavien

De kærligste hilsner – fred og alt godt fra Assisi

Bente

ASSISI MISSION ♦ Bente Wolf ♦ Via Fortini 7 ♦ I-06081 Assisi (PG) ♦ Italy
tel: +39 075 8155 278 ♦ e-mail: bente@assisimission.net
web: www.assisimission.net

[1] Renzo Allegri: Padre Pio – A Man of Hope
[2] Renzo Allegri: Padre Pio – A Man of Hope
[3] Niels Christian Hvidt: Mirakler – Møder mellem himmel og jord
[4] Renzo Allegri: Padre Pio – A Man of Hope